

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. T.**, bytem X, zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2861/DS/15-5, č. j. 2866/DS/15-4, č. j. 2871/DS/15-4, č. j. 2875/DS/15-4, č. j. 2880/DS/15-4, č. j. 2884/DS/15-4, ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2890/DS/15-4, ze dne 19. 10. 2015, č. j. 2901/DS/15-4, č. j. 2905/DS/15-4, č. j. 2910/DS/15-4, a ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2915/DS/15-4, č. j. 2921/DS/15-4, č. j. 2925/DS/15-4, č. j. 2930/DS/15-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 9. 2016, č. j. 57 A 150/2015 – 393,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení výroku II. a III. v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterými byly zamítnuty jeho žaloby proti rozhodnutím žalovaného specifikovaným tamtéž (mimo žaloby proti rozhodnutí ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2871/DS/15-4; řízení o ní bylo zastaveno výrokem I. rozsudku, který nebyl kasační stížností napaden) a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Žalovaný těmito rozhodnutími zamítl stěžovatelova odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 23. 7. 2015, č. j. 56150/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56155/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56275/2015/OD/NIPA, ze dne 23. 7. 2015, 56285/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56293/2015/OD/NIPA, ze dne 23. 7. 2015,

56302/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56318/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56324/2015/OD/NIPA, ze dne 23. 7. 2015, 56330/2015/OD/NIPA, ze dne 23. 7. 2015, 56352/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56360/2015/OD/PEMA, ze dne 23. 7. 2015, 56370/2015/OD/NIPA, a ze dne 23. 7. 2015, 56378/2015/OD/PEMA.

[2] Rozhodnutími městského úřadu byla podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavena řízení o žádostech stěžovatele o dokončení převodu vozidel na jeho osobu, protože stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádostí, které bránily pokračování v řízení.

[3] Krajský soud v tomto postupu neshledal pochybení. Poukázal na čl. II bod 2. přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., ze kterého vyplývá právo vlastníka silničního vozidla ve lhůtě od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 podat žádost o zápis do registru silničních vozidel pro silniční vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. Stěžovatel však po celou dobu jednotlivých správních řízení ani řízení soudního neuvedl ani nedoložil, jakého konkrétního vozidla byl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem. Nelze proto dospět k závěru, že by napadenými rozhodnutími mohl být jakkoli zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a již z tohoto důvodu nemohl být úspěšný.

[4] V této souvislosti soud poukázal na důkazy provedené při soudním jednání, konkrétně na obsah článku na webových stránkách www.idnes.cz s názvem *Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod* ze dne 10. 6. 2015 a obsah webových stránek nazvaných jako *Dokončení polopřevodů i po 1. 7. 2015*, dostupných na www.hundert.cz, jejichž obsah dokládá, že stěžovatel nebyl ve vztahu k předmětným správním řízením ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem žádného konkrétního silničního vozidla.

[5] Žádosti trpěly podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť stěžovatel vůbec neoznačil vozidla, o jejichž zápis žádal, a nebylo tak možné dospět k závěru o tom, zda je oprávněným žadatelem. K odstranění této podstatné vady byl vyzván, jak vyplývá z obsahu výzvy městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 k doplnění žádostí číslo 1-200, a to kromě jiného o přihlášku k registraci vozidla do registru silničních vozidel, technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla.

[6] Pokud by stěžovatel tyto listiny správnímu orgánu předložil, zcela jednoznačně by podstatnou vadu žádosti odstranil, neboť by bylo přesně specifikováno vozidlo, o kterém má být vedeno správní řízení. Stěžovatel byl tedy vyzván k označení konkrétních silničních vozidel. Výzva prvoinstančního orgánu byla jasná a srozumitelná. Nemohl být objektivně na pochybách, že se týkala všech jeho žádostí pod pořadovými čísly 1-200, která sám na jednotlivé žádosti uvedl. Stejně tak nemohl být objektivně na pochybách, k čemu byl vyzván. Ve výzvě byl poučen o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě.

[7] Lhůtu 5 dnů stanovenou městským úřadem k tomu, aby označil silniční vozidlo, jehož se jeho žádost týkala, resp. aby vyplnil formulář přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a předložil technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, shledal krajský soud dostačující a přiměřenou. A to i v případě podání 200 žádostí. Veškeré údaje k tomu potřebné jsou totiž uvedené v technickém průkazu, a pokud by byl stěžovatel skutečně vlastníkem 200 silničních vozidel, nic mu nebránilo, aby ve lhůtě 5 dnů vyplnil 200 jednoduchých formulářů přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a připojil k nim technické průkazy uvedených vozidel.

[8] K tvrzení stěžovatele, že krátkost stanovené lhůty byla dána i s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole, krajský soud uvedl, že stěžovatel ve stanovené

pokračování

lhůtě nepředložil žádnou ze zákonem vyžadovaných listin, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Teprve pokud by tyto listiny předložil, tj. bylo-li by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla byl vlastníkem nejpozději ke dni 30. 6. 2015, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k eventuálním dalším chybějícím náležitostem žádosti. V důsledku toho, že konkrétní silniční vozidlo neoznačil, jsou nedůvodné i veškeré námitky týkající se obsahu instrukce Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015.

[9] Skutkové okolnosti souzených případů byly takové, že stěžovatel po celou dobu správního řízení neuvedl, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož byl vlastníkem nejpozději ke dni 30. 6. 2015, se ta která žádost týkala. Právě tyto skutkové okolnosti odlišovaly projednávanou věcí od jiných případů stěžovatelem uváděných, byť se i v těchto případech jednalo o jím zahájená správní řízení. Z tohoto důvodu se nemohl dovolat stejného postupu i v souzených věcech odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

[10] Pokud městský úřad ve výzvě ze dne 2. 7. 2015 uvedl, že určená lhůta je konečná a nebude dále prodlužována, jelikož zákonem daná lhůta od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 pro dokončení registrace vozidla byla dostatečná, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť stěžovateli nic nebránilo v tom, aby podstatnou vadu své žádosti odstranil ve výzvu stanovené lhůtě.

[11] Nedůvodnými shledal krajský soud rovněž námitky, že potvrzení přijetí podání a výzva městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 nesplňují podmínky dokladu uvedeného v Instrukci Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015, jelikož nejsou zřejmá jednotlivá silniční vozidla, ke kterým se každá jednotlivá žádost vztahuje. Pokud totiž stěžovatel neuvedl, jakých konkrétních silničních vozidel se jeho jednotlivé žádosti týkají, nemohl městský úřad v potvrzení přijetí podání ani ve výzvě k doplnění žádostí tato vozidla jakkoli specifikovat.

[12] Závěr žalovaného je sice stručný, ale i přesto z něho lze bezpečně dovodit, že považoval výzvu za konkrétní. Výzva se vztahovala ke všem žádostem stěžovatele pod pořadovými čísly 1 - 200. Stěžovatel sice nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích, avšak kromě tohoto údaje bylo ve výzvě výslovně uvedeno, že se jedná o výzvu k doplnění jeho žádostí číslo 1 - 200, a to v řízeních zahájených dnem 30. 6. 2015. Nesrozumitelnou výzvu nečiní ani skutečnost, že se jednalo o společnou výzvu pro více správních řízení, neboť s ohledem na totožný obsah vadných podání stěžovatele bylo vyzýváno k témuž. Stěžovatel ke splnění výzvy nepotřeboval rozklíčovat jednotlivá čísla jednacích uvedená ve výzvě.

[13] Krajský soud přisvědčil stěžovateli, že neuhrazení správního poplatku není vadou žádosti. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí, neboť oporu výroku rozhodnutí městského úřadu skýtá neodstranění shora uvedené podstatné vady žádostí.

[14] S ohledem na znění § 82 odst. 4 správního řádu bylo povinností žalovaného v odvolacím řízení posoudit, zda ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný již nebyl oprávněn stěžovateli prodlužovat lhůtu o dalších 60 dnů, tudíž jejím neprodloužením nemohl být stěžovatel jakkoli zkrácen na svých právech. Prodloužení či neprodloužení této lhůty totiž nic nevypovídá o tom, zda zde byly či nebyly v době vydání rozhodnutí městského úřadu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřípustně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce. Dokazování a závěry soudu stran vlastnictví k jednotlivým vozidlům vnímá jako bezpředmětné a nadbytečné. Má za to, že krajský soud nepřípustně provedl bez návrhu jakékoliv strany důkazy, jimiž se pokoušel zjistit skutkový stav u jednotlivých žádostí. Na základě obsahu obecných a ničím nepodložených internetových článků a webových stránek soud dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl vlastníkem žádného silničního vozidla ve věcech, o nichž krajský soud rozhodoval. Takový závěr podle stěžovatele nemůže obstát. Krajský soud podle jeho přesvědčení prováděl důkazy, které mají zcela nově konstituovat skutkový stav u procesního rozhodnutí správního orgánu, což není přípustné, a takové důkazy před soudem provádět nelze. Závěrům soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených se stěžovatelem, kde správní orgány zápis silničních vozidel do registru provedly.

[16] Dále uvedl, že ani provedené dokazování před krajským soudem neprokázalo, že by podal neoprávněné žádosti, neboť obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru, že nebyl ke dni 30. 6. 2016 (správně 30. 6. 2015 – pozn. NSS) u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla. Stěžovatel podal více obdobných žádostí. Tam, kde mu to bylo umožněno, doložil veškeré přílohy žádosti a žádosti bylo nakonec vyhověno. Tímto aspektem se soud vůbec nezabýval.

[17] Zdůraznil, že u všech žádostí požádal o prodloužení lhůty a přerušení řízení. Touto žádostí se však správní orgány vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil.

[18] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval rovněž tím, že mu nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen. Byla tak vyloučena možnost jakkoliv se proti takovému procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, což je v rozporu s právem na spravedlivý proces.

[19] Dále nesouhlasí se závěrem, že výzva městského úřadu byla srozumitelná. Byla totiž formulována obecně a byl v ní uvedený toliko obecný výčet náležitostí, které by měla žádost obsahovat, bez konkrétní specifikace pro daný případ. Nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel, jaké má mít žádost náležitosti, ani jakým způsobem má uhradit správní poplatek. V této souvislosti poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 – 56.

[20] Namítal také, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku přiměřenosti poskytnuté pětidenní lhůty k doplnění žádostí. Tuto lhůtu totiž nepovažuje za dostatečnou nejen s ohledem na počet jím podaných žádostí, ale i s ohledem na vytíženost pracovišť státní technické kontroly (dále jen „STK“), jelikož nebylo v jeho možnostech přistavit všechna vozidla k evidenční kontrole na pracoviště STK. Nelze akceptovat závěr krajského soudu, že mohl doplnit jen část podkladů a následně protokol STK. Závěr soudu, že teprve poté, co by doložil některé (objektivně dříve sehnatelné) podklady, mohl namítat krátkost lhůty pro doložení dalších chybějících podkladů, označil za nesprávný, přiměřenost lhůty k doplnění podkladů je třeba pojímat komplexně ve vztahu ke všem podkladům. Za nesprávnou označil také argumentaci, že předchozí vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty je zákonné, neboť účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty.

pokračování

[21] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že nebyl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti lhůty, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost pětidenní lhůty.

[22] Podle stěžovatele se nelze ztotožnit ani se závěrem krajského soudu, že v průběhu správního ani soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem vozidel nejpozději k 30. 6. 2015. Stran nedoložení podkladů ve správním řízení dále uvedl, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem. Argumentace krajského soudu § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k jiným případům neobstojí, neboť stěžovatel věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit během řízení před městským úřadem, který mu zaslal nesrozumitelnou výzvu a poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádostí. Krajský soud se nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z jejího obsahu nevyplývají žádné nové skutečnosti a dále se ke kasační stížnosti již nevyjadřoval.

III. Posouzení kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

III. a) Vyřadění kasačních námitek stěžovatele

[25] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda správní orgány postupovaly správně při posouzení žádostí o dokončení převodu vozidla podaných stěžovatelem.

[28] Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

[29] Podle § 45 odst. 2 téhož zákona *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.*

[30] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

[31] Podle čl. II bodu 2. přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, *do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. K žádosti přiloží doklady podle § 8 odst. 4 písmeno a) zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Po podání žádosti postupuje obecní úřad obce s rozšířenou působností podle § 10 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Zákon č. 239/2013 Sb. nabyl na základě svého čl. VI účinnosti dne 1. 1. 2015.

[32] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval tím, že v případech, kdy mu bylo umožněno doložit veškeré přílohy, došlo k vyhovění žádosti, a nehodnotil pochybení správních orgánů spočívající v tom, že se nezabývaly žádostmi stěžovatele o prodloužení lhůty a přerušování řízení. Krajský soud se podle stěžovatele dále nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a tím, že stěžovateli nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen.

[33] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda není napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení v žalobě za důvodnou a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Již tato skutečnost by přitom byla důvodem zrušení napadeného rozsudku.

[34] Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[35] Shora uvedené argumentaci stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z rozsudku krajského soudu je totiž patrné, že krajský soud se námitkou zabýval a zohlednil případy, v nichž bylo žádostem stěžovatele vyhověno, přičemž přílehavě poukázal na skutečnost, že v nich bylo, na rozdíl od posuzované věci, zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká, neboť stěžovatel doplnil potřebné podklady.

[36] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z jeho rozhodnutí totiž vyplývá, že na základě námitek stěžovatele přezkoumal postup městského úřadu a správnost závěrů žalovaného. Krajský soud se sice výslovně nevyjádřil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí

pokračování

žalovaného, tato skutečnost však nepředstavuje pochybení na straně krajského soudu, neboť řádně vysvětlil, čím bylo rozhodnutí žalovaného odůvodněno, a zdůvodnil, proč dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, z čehož je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného považoval za přezkoumatelné. Jak již bylo nastíněno výše, soud nemusí vypořádat každé jednotlivé tvrzení obsažené v žalobní námitce a zrcadlově na něj reagovat. Postačí, pokud předestře relevantní, správnou a ucelenou právní argumentaci, kterou žalobní námitky vypořádá, což krajský soud v posuzované věci učinil.

[37] K námitce stěžovatele, že mu nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015, nebyl o této možnosti poučen, a nemohl se tak proti tomuto procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v žalobě stěžovatel v tomto směru nic nenamítal, ač tak nepochybně učinit mohl. Stěžovatel v žalobě namítal pouze nesrozumitelnost, nepřiměřenou krátkost předmětné lhůty a to, že městský úřad a potažmo žalovaný předem vyloučily prodloužení lhůty. Pokud tedy s touto zcela novou argumentací přichází až v kasační stížnosti, jedná se o námitku nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Asz 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS: „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné*“. V tomto směru ovšem nelze ani vytýkat krajskému soudu, že se nezabýval otázkou, kterou stěžovatel v rámci žalobních důvodů neuplatnil.

[38] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřijatelně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce, neboť při posouzení věci vycházel rovněž z jím prováděných důkazů – článků a obsahu webových stránek, které jako důkaz žádný z účastníků nenavrhol.

[39] Dokazování ve správním soudnictví je upraveno v § 52 s. ř. s. V souladu s tímto ustanovením soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že soud může v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost dokazování.

[40] Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. plné jurisdikce, coby atributu práva na spravedlivý proces. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, č. 1275/2007 Sb. NSS, tento požadavek „*že stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrání či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nabrakovat činnost správního orgánu. Výhodiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek*.“ Soudem prováděné dokazování však musí současně respektovat požadavek uvedený v § 75 odst. 1 s. ř. s. a směřovat výlučně ke zjištění či ověření skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu.

[41] Dokazování krajského soudu se vázalo ke zjištění a ověření skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jeho závěry stran vlastnictví stěžovatele

k jednotlivým silničním vozidlům nepovažuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za bezpředmětné a nadbytečné. Na webových stránkách www.hundert.cz bylo totiž mj. uvedeno „*Myslel jsem za Vás. Ten, kdo se o to nepostaral do 30. 6. 2015, může se na mne obrátit. Na Městském úřadu v Sokolově jsem podal omezený počet žádostí o zaregistrování vozidla. Mohu Vás polopřevod ještě v současné době dokončit.*“ Stěžovatel je na této stránce uveden jako „ředitel projektu“ a informuje čtenáře, jak doposud v řízeních postupoval, jak mají postupovat a jaké doklady mu mají zaslat, pokud chtějí objednat a využít jeho „službu na záchranu jejich vozidla“, a jaké náklady (poplatky) jsou s tímto procesem spojeny. Je zde dále hypertextový odkaz na článek „*Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod*“ dostupný na <http://auto.idnes.cz>.

[42] Z obsahu uvedených webových stránek ve spojení s tím, že stěžovatel v řízeních, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí žalovaného, nedoložil k žádostem o dokončení převodu vozidel a ani později žádné doklady ke konkrétním silničním vozidlům, vyplývá, že nebyl v těchto správních řízeních ke dni 30. 6. 2015 a ani později vlastníkem konkrétních silničních vozidel. Doklady o konkrétním silničním vozidle, které byl povinen přiložit k žádosti o jeho registraci, byl schopen získat pouze tak, že by se na něj obrátila jiná osoba - vlastník silničního vozidla, a tyto doklady mu poskytla. Sám stěžovatel těmito doklady v rozhodné době nedisponoval. Z výše uvedeného je zároveň zřejmé, že nelze přisvědčit námitce, že obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru o tom, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2015 u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla.

[43] Skutečnost, že stěžovatel nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, pak je relevantní pro způsob, jakým je třeba přistoupit k posouzení celé věci a argumentaci stěžovatele, neboť čl. II bod 2. přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. zmocňuje k podání žádosti právě vlastníka silničního vozidla, když stanoví, že *do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník.*

[44] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že závěrům krajského soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených stěžovatelem, v nichž správní orgány zápis silničního vozidel do registru provedly. Jednalo se totiž o řízení, v nichž, jak na to příležitostně poukázal již krajský soud, na rozdíl od posuzované věci stěžovatel doložil požadované doklady a bylo tak zřejmé, že se žádost týká konkrétního silničního vozidla. Je tedy logické, že správní orgány ve věcech, v nichž požadované doklady doložil, postupovaly a rozhodly jinak, než v posuzované věci, v níž tak neučinil. Závěr krajského soudu, že v posuzované věci šlo o odlišný případ, je proto správný.

[45] Důvodná proto není rovněž námitka stěžovatele, v níž dovozoval porušení § 2 odst. 4 správního řádu, s poukazem na skutečnost, že v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti lhůty k doplnění žádostí, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost této pětidenní lhůty. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu zakotvuje mimo jiné zásadu předvídatelnosti, která správním orgánům ukládá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada však v posuzované věci porušena nebyla, neboť ve věcech, v nichž žalovaný dospěl k závěru, že lhůta stanovená stěžovateli k doplnění jeho žádosti nebyla zcela přiměřená, stěžovatel doplnil doklady o tom, že žádost se vztahuje na konkrétní vozidlo. V posuzovaných věcech tak však neučinil, tj. nejednalo se o skutkově shodné nebo podobné případy, a k porušení § 2 odst. 4 správního řádu tak nedošlo, jak již příležitostně konstatoval krajský soud.

[46] V závěrech krajského soudu, že stěžovatel měl možnost doložit veškeré doklady do vydání rozhodnutí městského úřadu a že během správního a soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem konkrétních silničních vozidel, nespátňuje Nejvyšší správní soud na rozdíl

pokračování

od stěžovatele žádný logický rozpor. Stěžovatel možnost předložit potřebné doklady vskutku měl – mohl tak učinit zároveň s podáním žádostí, nebo v reakci na výzvu k jejich doplnění. Pokud tak neučinil a žádné doklady nepředložil, došlo k situaci, kdy nedoložil existenci konkrétních silničních vozidel a logicky ani to, že je jejich vlastníkem. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že tam, kde měl možnost podklady doložit, došlo k vyhovění jeho žádosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto možnost měl i ve správních řízeních posuzovaných v této věci, avšak nevyužil ji. V posuzovaných věcech tak nastala odlišná situace, kdy stěžovatel ani na výzvu městského úřadu nepředložil žádné doklady týkající se konkrétních silničních vozidel, a nebylo proto ani možné vést řízení o zápisech silničních vozidel do registru a žádostem stěžovatele vyhovět. Městský úřad proto postupoval správně, pokud řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[47] Stěžovatel dále namítal, že u všech žádostí požádal o prodloužení lhůty a přerušení řízení, avšak správní orgány se touto žádostí vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil. Nejvyšší správní soud z obsahu správních spisů zjistil, že stěžovatel v posuzovaných věcech o prodloužení lhůty a přerušení řízení požádal až v doplnění odvolání, kde uvedl, že navrhuje, aby správní orgán řízení o žádosti podle § 64 odst. 2 a 4 správního řádu přerušil na dobu 60 dnů, tedy dobu potřebnou k odstranění nedostatků žádosti, ale také vad způsobených nesprávným úředním postupem městského úřadu.

[48] Žalovaný k žádosti stěžovatele o přerušení řízení na dobu 60 dnů uvedl, že neshledal žádné porušení právních předpisů městským úřadem, a upozornil stěžovatele, že stanovení lhůt k doplnění či k přerušení řízení je plně v kompetenci správního orgánu a není na účastníkovi řízení, aby si tyto lhůty stanovoval sám. Krajský soud k žalobní námitce, v níž stěžovatel upozornil na neprodloužení lhůty k doplnění žádostí, uvedl, že žalovaný již nebyl oprávněn stěžovateli prodloužovat lhůtu o dalších 60 dnů, přičemž prodloužení či neprodloužení lhůty nevypovídá o tom, zda byly či nebyly v době vydání rozhodnutí městského úřadu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že se žalovaný ani krajský soud nezabývaly jeho žádostí o přerušení řízení na dobu 60 dnů.

[49] Právní úprava týkající se přerušení řízení je obsažena v § 64 správního řádu. V posuzované věci se jednalo o řízení zahájené na základě žádosti stěžovatele. Podle § 64 odst. 2 správního řádu *v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele*. Podle odst. 4 téhož ustanovení řízení *lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přiblíží k návrhu účastníka*. Tato ustanovení lze aplikovat také v odvolacím řízení, neboť ustanovení § 64 správního řádu se nachází v části druhé, hlavě VI, dílu 5, tohoto zákona a podle § 93 odst. 1 správního řádu *jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části*. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodloužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.

[50] V posuzované věci Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žádosti stěžovatele o přerušení řízení byly účelově podány právě pouze za účelem

prodloužení řízení, neboť stěžovatel v okamžiku podání žádostí nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, vůbec neměl potřebné doklady, které byl povinen přiložit k žádosti, a ani nebylo v jeho moci tyto doklady opatřit. Stěžovatel tímto postupem pouze zamýšlel prodloužit časový prostor pro svou komerční činnost spočívající v obcházení konce lhůty pro zápis vlastníka vozidla v tzv. polopřevodu stanovené čl. II bodem 2. zákona č. 239/2013 Sb. Žalovaný proto nepochybil, když žádostem stěžovatele o přerušování řízení nevyhověl.

[51] Žalovanému je však třeba v této souvislosti vytknout, že se k žádostem stěžovatele o přerušování řízení vyjádřil pouze v odůvodnění rozhodnutí a nerozhodl o žádostech stěžovatele o prodloužení lhůty samostatným usnesením, či alespoň výrokem napadeného rozhodnutí. Jak totiž uvádí i odborná literatura, o přerušování řízení se „*vydává usnesení, a to i v případě, kdy správní orgán neakceptuje požadavek žadatele týkající se jím požadované lhůty na přerušování řízení, tím spíše by se mělo usnesení vydat tehdy, pokud by správní orgán na základě takové žádosti řízení vůbec nepřerušil.*“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 584). Toto pochybení žalovaného však Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedeným skutkovým okolnostem a k tomu, že v posuzované věci byl skutečně dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nepovažuje za natolik závažné, aby mělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[52] Ohledně požadavku stěžovatele na přerušování řízení na dobu 60 dnů je závěr žalovaného, že stanovení doby přerušování řízení je plně v kompetenci správního orgánu, správný. Správní orgán je pouze podle § 64 odst. 4 správního řádu povinen zohlednit návrh účastníka řízení. Nejvyšší správní soud zde opět poukazuje na závěry uvedené v odborné literatuře, s nimiž se plně ztotožňuje: „*správní řád nestanoví ani minimální ani maximální délku lhůty pro (možné) přerušování řízení, záleží tedy na úvaze správního orgánu, jakou lhůtu v usnesení o přerušování řízení stanoví. V případě, že se řízení přerušuje na základě požadavku účastníka řízení, tedy v případě odst. 2 a 3, přiblíží správní orgán při určování délky lhůty k návrhu účastníka řízení*“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 585).

[53] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že výzva městského úřadu ze dne 2. 7. 2015, čj. 56514/2015/OD/ZUBE, k doplnění žádostí stěžovatele byla nesrozumitelná. Ve výzvě je totiž uvedeno, že se týká žádostí stěžovatele číslo 1 – 200. Dále jsou v ní uvedena konkrétní čísla jednací řízení vedených městským úřadem o žádostech stěžovatele, jaké náležitosti žádosti stěžovatele postrádají, lhůta k doplnění žádostí a poučení o následcích nevyhovění výzvě v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Výzva je sice stručná, je z ní však jasně patrné, kterých případů se týká a které doklady měl stěžovatel předložit. Z výzvy je rovněž patrné, ke které žádosti stěžovatele patří číslo jednací správního orgánu, neboť čísla jednací správního orgánu jsou uvedena vzestupně od menších k větším, a je tedy zřejmé, že první číslo jednací správního orgánu se vztahuje k řízení vedenému o žádosti stěžovatele č. 1, druhé k žádosti č. 2, atd. V tomto ohledu je tedy třeba poopravit závěr krajského soudu, že stěžovatel nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích. Tato čísla jednací tvoří součást čísla jednacího rozhodnutí městského úřadu, kterými byla posléze řízení o jednotlivých žádostech stěžovatele zastavena. Nejvyšší správní soud proto považuje výzvu za jednoznačnou, konkrétní a srozumitelnou. Správní orgán mohl sice vydat i 200 jednotlivých výzev, takovýto postup by však byl zbytečně nákladný, pracný, a tudíž neekonomický a neefektivní, neboť stěžovateli by byl sdělen stejný obsah nikoli jednou, ale dvěstěkrát. Společnou výzvu pro více správních řízení postačovalo vydat také proto, že žádosti stěžovatele byly obsahově totožné (trpěly stejnými nedostatky). O tom, že výzva nebyla nesrozumitelná, dále svědčí také to, že stěžovatel v řízeních, na která sám poukazuje, některé žádosti o dokončení převodu vozidla dodatečně doplnil, když městskému úřadu doručil potřebné podklady. Ve věci sp. zn. 6 As 136/2013, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, se jednalo o skutkově odlišnou situaci, kdy správní orgán vyzval účastníka řízení k doplnění podkladů v situaci, kdy již od počátku řízení byla katastrální mapa s určitým zákresem ve správním spise založena, a žalovaný nevysvětlil, proč správní orgány

pokračování

trvaly na jejím opětovném předložení. V posuzované věci proto není na místě aplikovat závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v tomto rozsudku.

[54] Argumentaci stěžovatele, že nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel a jaké má mít náležitosti, ani o tom, jakým způsobem má uhradit správní poplatek, považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, a proto nedůvodnou. Z již zmíněného obsahu webových stránek www.hundert.cz je zřejmé, že stěžovatel má podrobný přehled a detailní znalosti o tom, jakým způsobem předmětné řízení probíhá, jaké úkony je třeba učinit v souvislosti se žádostí o zaregistrování vozidla a jaké poplatky jsou s těmito úkony spojeny.

[55] Stěžovatel dále namítá nepřiměřenost pětidenní lhůty poskytnuté mu městským úřadem k doplnění žádostí, a to s ohledem na počet podaných žádostí a na vytíženost pracovišť STK. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že pokud by stěžovatel skutečně disponoval 200 silničními vozy, které by se snažil zapsat do registru, a musel by je tedy všechny i přistavit k evidenční kontrole na STK, pak by tato lhůta byla patrně nepřiměřeně krátká, neboť stěžovatel by objektivně nebyl schopen vady svých žádostí odstranit. Tak tomu však prokazatelně nebylo, a proto je třeba tuto argumentaci stěžovatele vyhodnotit jako účelovou a nedůvodnou. Stejným způsobem uvážil i krajský soud, který ve svém rozsudku konstatoval, že pokud by stěžovatel předložil listiny uvedené ve výzvě, tj. bylo-li by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla je stěžovatel vlastníkem, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k dalším chybějícím náležitostem žádostí, ovšem vzhledem k tomu, že stěžovatel konkrétní silniční vozidlo neoznačil, nebylo vůbec možné ani posoudit, zda je dána nemožnost přistavit jej ve stanovené lhůtě k evidenční kontrole. Tyto úvahy krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za smysluplné, logické a správné. Krajský soud tedy hodnotil přiměřenost stanovené lhůty k doplnění žádostí komplexně, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit během řízení před městským úřadem.

[56] K argumentaci stěžovatele, v níž uvádí, že účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty, čímž brojí proti vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty k doplnění žádosti v posuzované výzvě, Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění nedostatků žádosti. Toto ustanovení ani žádné jiné ustanovení správního řádu nebrání správnímu orgánu, aby žadateli lhůtu pro odstranění vad žádosti v případě potřeby prodloužil. To, zda správní orgán lhůtu k odstranění nedostatků žádosti prodlouží či nikoli, tedy záleží na úvaze správního orgánu. Postup městského úřadu, který v předmětné výzvě již předem vyloučil možnost prodloužit lhůtu k doplnění žádostí stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za postup sice nestandardní, nicméně přiměřený nestandardnímu postupu stěžovatele. Městský úřad tak ve své podstatě pouze stěžovatele předem uvědomil o tom, jakým způsobem by přistoupil k jeho případné žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádostí.

[57] S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo předložit spolu se žádostmi o registraci silničních vozidel potřebné podklady a že byl řádně vyzván k odstranění nedostatků svých žádostí spočívajících v nepředložení potřebných dokladů, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem.

III. b) Procesní postup při nevyhovění žádosti o zápis do registru silničních vozidel

[58] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015-57, č. 3379/2016 Sb. NSS, podle kterého provedení zápisu změn údajů v registru silničních vozidel o vlastníku vozidla neprobíhá ve správním řízení, jehož výsledkem

by bylo správní rozhodnutí. Tímto rozsudkem byla zároveň deklarována nicotnost rozhodnutí správních orgánů, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci provedeného zápisu změn údajů v registru. Z tohoto rozsudku ovšem nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v nyní posuzované věci byla nicotná nebo nezákonná, pokud bylo o žádostech stěžovatele rozhodnuto.

[59] Zásadní odlišnost nyní posuzované věci od citovaného rozsudku č. j. 9 As 281/2015 - 57 spočívá v tom, že zde nebylo žádosti stěžovatele o zápis změn údajů v registru vyhověno. V takových případech je třeba z důvodu právní jistoty žadatele o zápis vydat rozhodnutí o žádosti. To je v souladu s odbornou literaturou: „*Poněkud specifickou podobu mají registrační úkony. Podobají se sice evidenčním úkonům, registrace však bývá hmotněprávním předpokladem nebo jedním z předpokladů jiné právní skutečnosti. O registraci se pravidelně vydává potvrzení (osvědčení), o jejím odmítnutí správní akt. V pozitivním právu může být někdy těžké odlišit registrační úkon od zjednodušené formy správního aktu.*“ (srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. Vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 277). Jedná se o tradiční institut správního práva na našem území, jak vyplývá i z učebnic vydaných před více než stoletím: „*Osvědčení (Beurkundungen) tj. autoritativní potvrzení skutečností úřadu známých (...) Sem přináležejí zejména také potvrzení o trvání spolku zřízeného ve smyslu zákona spolkového z r. 1867, proti jehož ustavení v zákonné lhůtě nebyla podána záповěd; dále živnostenské listy vystavené k legitimaci těch, kdo ohlásili provozování živností volných a řemeslných, jimiž se živnostenské oprávnění nikterak nepropůjčuje, nýbrž toliko osvědčuje nabytí práva živnostenského uskutečněné ohlášením.*“ (Pražák, J.: Rakouské právo správní, část první, Praha 1905, str. 109). (Zvýraznění v obou případech doplnil nyní Nejvyšší správní soud).

[60] Na stejných principech je založeno např. ohlašování živností volných i v současné době: podle § 47 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), *splnil-li ohlašovatel všechny podmínky stanovené zákonem, provede živnostenský úřad zápis do živnostenského rejstříku do 5 pracovních dnů ode dne doručení ohlášení a vydá podnikateli výpis. Podle odst. 4 a 5 pak nemá-li ohlášení náležitosti podle § 45 a 46, vyzve živnostenský úřad ohlašovatele ve lhůtě podle odstavce 1 k odstranění závad. Ve výzvě stanoví přiměřenou lhůtu k jejich odstranění, nejméně však 15 dnů. Jsou-li k tomu závažné důvody, může živnostenský úřad na žádost podnikatele prodloužit lhůtu i opakovaně. Po dobu lhůty uvedené ve výzvě nebesí lhůta pro provedení zápisu do živnostenského rejstříku a vydání výpisu. Odstraní-li ohlašovatel závadu ve stanovené lhůtě nebo ve lhůtě prodloužené, považuje se ohlášení od počátku za bezvadné. Neodstraní-li ohlašovatel závadu ve stanovené nebo prodloužené lhůtě, živnostenský úřad zahájí řízení a rozhodne o tom, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo (...).*

[61] Ačkoli tedy lze spatřovat určitý deficit v zákonné úpravě, neboť zákon č. 56/2001 Sb. neobsahuje výslovnou úpravu týkající se toho, jak má správní orgán postupovat v případě, že žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel neobsahuje předepsané náležitosti, popř. jí z jiných důvodů nelze vyhovět, v souladu s výše uvedenými zásadami registračních postupů je třeba dovést, že správní orgán v takovém případě musí postupovat podle části druhé správního řádu a ve správním řízení o žádosti rozhodnout, resp. jako v tomto případě, pokud vady žádosti nebyly na výzvu odstraněny, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti zastavit.

[62] Tomu odpovídá i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, která akceptovala, že v případě nevyhovění žádosti o zápis změn v registru silničních vozidel byla vydávána správními orgány rozhodnutí ve správním řízení. Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 11/2012-36, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, který zrušil rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele proti usnesení o zastavení správního řízení o jeho žádosti o zápis vozidla do registru silničních vozidel pro nedoplnění náležitostí žádosti (tedy ve zcela analogické situaci k nyní posuzované). Správní soudy přitom správním orgánům vycetly toliko to, že nad rámec náležitostí

pokračování

vyžadovaných právními předpisy požadovaly po stěžovateli i doklad o zaplacení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Samotnému procesnímu postupu správních orgánů soudy nic nevytkly.

[63] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že je třeba odlišit případy, kdy správní orgán na žádost provede zápis změn do registru silničních vozidel a vydá o tom osvědčení, což představuje toliko úkon dle části čtvrté správního řádu, avšak rozhodnutí o tom nevydává, od případů, kdy z některých důvodů požadovaný zápis v registru provést nelze a správní orgán pak o žádosti vede správní řízení a rozhodne o ní.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[64] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[65] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu